

Opinie

Peter Middendorp

Overwinning moet prikkeldraad doen vergeten

COLUMN

Door: Peter Middendorp 16 maart 2015, 02:00

0

Het eerste waaraan ik denk als ik Wout Poels op een racefiets zie, de magere klimmer uit Venray, intussen in dienst van de Sky-ploeg, is nog altijd die verschrikkelijke valpartij in de Tour van 2012. Er gingen er meer tegen de grond die dag, Nederlanders, klassementsrenners, maar het ergst getroffen was Poels.

Ergens in die tijd hoorde je wel zeggen dat renners nodig op judo moesten, zodat ze konden leren vallen. Het was een goed idee - een renner kan altijd beter leren vallen - al is tegen sommige betonpaaltjes geen valtechniek bestand.

Poels lag er slecht bij, in de berm, op de rug, de benen wijd, een pols op het voorhoofd - de milt en een nier waren gescheurd, er waren ribben gebroken en zijn longen waren gekneusd. Op zijn aandringen werd hij nog op zijn fiets teruggezet ook, hij wilde en moest, maar lang kon het fietsen niet meer duren.

“

Na zo'n val kun je niet meer fietsen zonder prikkeldraad te zien

Gratis proberen

Het tweede waar ik aan denk als ik hem zie, zijn de foto's van het herstel: grote, donkere ogen, die lijdzaam opkijken uit een ziekenhuisbed. Zwart-witfoto's uit het ouderlijk huis, een slaapkamer, thee en fruit op het nachtkastje, tijdschriften. Hij had het einde van zijn loopbaan gezien en gevoeld, geproefd misschien wel. Verder buiten competitie had ik iemand nog niet uit zijn ogen zien kijken.

Het is lang niet zeker dat een renner na zo'n val op het oude niveau terug kan komen. Ik denk aan Johnny Hoogerland en zijn spectaculaire val in het prikkeldraad. Het fysieke herstel vraagt op zich al genoeg, maar na zo'n val kun je ook niet meer fietsen zonder aan prikkeldraad te denken, zonder het prikkeldraad voortdurend te zien. De associatie heeft zich sterk in het brein genesteld - verdrijven is geen optie meer.

Wout Poels gebruikte het dooie punt in de koers voor een intelligente aanval

Er is maar één methode om met de associatie af te rekenen en dat is er een nieuwe ervaring tegenover te zetten, ervoor en eroverheen, die zo krachtig is dat de gedachten er niet meer bij kunnen komen. Een schitterende overwinning is het beste, maar misschien dat Hoogerland niet meer in schitterende overwinningen geloofde.

Aan het einde van de voorlaatste etappe van de Tirreno-Adriatico, een kopgroepje was net ingehaald, zocht de camera de eerste renners af. Ik zocht Mollema, mijn favoriet, en vond hem al snel, in zijn nieuwe Trek-tenue, de armen en benen nog mooi wit, als een jongen die voor het eerst dat jaar een korte broek heeft aangekregen.

Wie ik aanvankelijk niet zag, was degene op wie je had moeten letten. Wout Poels die het dooie punt in de koers, vlak voor de top van de laatste berg, gebruikte voor een intelligente aanval. Daarna was het nog vooral afdalen voor Poels, in zijn eentje naar de finish; de mooiste overwinning van zijn leven.

Nu kunnen alleen nog maar heel veel overwinningen volgen, te beginnen in de volgende Tour. De associatie is buitenspel gezet, de val is voorgoed gebroken.